

MANIFEST D'ART NOU CATALÀ

Per una fatalitat, inexplicable a voltes, ha romàs la ciutat nostra apartada de tota commoció artística que fos moguda per un alt esperit de renovació. Les noves correnties d'art han passat per la nostra vora sense deixar-nos tan sols la recança d'una avinentesa perduda. Hi ha hagut en nosaltres una mica d'esperit musulmà que ha fet resignar-nos i dir massa sovint com a pretext aquella frase, rebuig de periodisme rutinari: «La nostra ciutat és eminentment industrial...» És ver. La nostra ciutat té tota sa valor en la indústria, però no ha d'ésser això una fatalitat per a nosaltres, sinó que ha de devenir més prompte la nostra força. Car era en el temps de les velles repúbliques de mercaders que l'art italià floria en sa més bella manera. I els pobles asiàtics ens ofereixen avui encara un bell exemple donant sa minsa energia industrial a l'art de la draperia i de la ceràmica.

Una cosa tan sols explica aquesta passivitat artística nostra: la manca d'una sòlida i conscient educació en coses d'art. Ja sabem que, en dir aital cosa, les ires d'algunes persones que tenen una certa vella manera de pensar convergiran cap a nosaltres. Mes no minvarà llur gest la veritat de la nostra afirmació. Sofreix la pedagogia d'art a Sabadell una pobresa inconcebible. Hi ha encara en ella tots els tòpics vulgars d'un segle enrera i la influència de totes les acadèmies del món. I és en tal grau aquesta rutina deplorable que, quan un esperit selecte té la intuïció de l'art veritable o posseeix una tècnica tan meravellosa que mitjançant una fina educació pot incorporar-se als corrents d'art nou, la pedagogia artística nostra l'insensibilitza talment que li occeix tota l'espiritualitat i en fa un pintor de quadres per a menjadors de bona família. [...]